

den Hemmelighed, der er egen for store Mænd: altid at have Tid. Ved Siden af sin betydelige praktiske Virksomhed beklædte han en Mangfoldighed af Æresposter. Det er knap muligt at opregne alle de Værdigheder, der overdroges ham, eller alle de Udmærkelser og Medailler, der blev ham tildelt. I 1862 blev han valgt til Medlem af *Royal Society*, og i 1869—70 havde han Sæde i dets Styrelse. Han var Medlem af Bestyrelsen for *Institution of Civil Engineers*, og da Foreningen af engelske Telegrafingeniører blev stiftet, blev han valgt til dets første Præsident, en Ærespost, som han senere engang endnu beklædte. Han har ligeledes været Præsident for *Institution of mechanical engineers*, for *Iron and Steel Institute*, for *British association* og for *Society of arts*, der gjentagne Gange har tilkendt ham to af sine største Medailler. Det var i sin Egenskab af Præsident for dette sidste Selskab, at han iaar stod i Spidsen for en stor Havefest, der fandt Sted i Fiskeriudstillingen i London, og ved hvilken han og hans Hustru modtog den kgl. Familie. Det ovennævnte Selskab for Civilingeniører, der allerede i 1853 havde hædret ham med en Medaille, tilkendte ham netop Ugen før hans Død den saakaldte »Howard-Pris«, der kun uddeles hvert femte Aar som Belønning for en forbedret Fremgangsmaade i Jerntilvirkningen og som tidligere kun havde været tildelt Sir Henry Bessemer. I April gjorde Dronningen ham til Ridder som en velfortjent Anerkendelse af den Ære og Gavn, Sir William Siemens havde gjort sit Adoptivfædreland.

P. P. Rubens' Død.

(Til Billedet Side 114.)

Det var den 30. Maj i Aaret 1640. En herlig Foraarsdag var gaaet op over det gamle Antwerpen. — Kun i Rubens' prægtige Stue kaldte den ingen Vaarstemning tillive. Lang og smertefuld havde den foregaaende Nat været, den syge Mester havde ikke lukket et Øje, Gigtsmerterne vare tagne til fra Time til Time, og Opøsningen stundede til.

Ved Sygelejet vaagede Mesterens anden Hustru, den ungdommelig skønne Helene Forman, og hans elskværdige lærde Ven, Byskriveren Gevaerts. I det store Værelse herskede der en Dødsstillehed, som kun nu og da blev afbrudt af den Syges Stønnen.

Henimod Morgenstunden havde ogsaa disse Klager holdt op, og kun den udgaaende Lampes knitrende Lyd gjenembrød den svindende Nats højtidelige Taushed.

Da foer den Syge op med et klagende Raab og trykkede Haanden mod Hjertet. Hustruen og Vennen skyndte sig hen til ham, og Fru Helene knælede ned ved hans Leje. Den Syges Haand hvilede paa hendes Hoved, medens han sagde følgende Ord: »Græd ikke! Min Dag har været saa smuk, saa fuld af Lykke og Solglands, at jeg maa følge uden Klage, naar Herren kalder. Kun een smertefri Time beder jeg om endnu: lad mig blot se Solen eengang endnu, Herre! din straalende Sol, som jeg har elsket hele mit Liv igjennem. Og nu, I Kjære, lad mig beskikke mit Hus, inden Timeglasset er udrundet, lad mig sige Farvel til mine Sønner og mine Venner.« — Hans Hoved sank træt tilbage, og som om Gud havde hørt hans Bøn, gled de smertefulde Træk over i en forklaret Ro, og han sank hen i en mild Slummer.

Straalende var Morgenen brudt frem, da Efterretningen om Mesterens nære forestaaende Bortgang foer som en Løbeild gennem Antwerpen. Venner og Disciple indfandt sig for at spørge til ham. I Stuen ved Siden af Sygevrørelset ventede

Advokaterne, for at optegne Mesterens sidste Villie, og Præsten med sine Ministeranter, for at give den Døende den sidste Olie. Time efter Time var hengaaet i bange Forventning, da Rubens endelig henimod Middag slog Øjnene op. De havde allerede Dødens Glands, men hans Ansigt var smertefrit. Han lod Advokaterne træde ind og dikterede sit Testamente med fuldkommen klar Bevidsthed, skjøndt Stemmen svigtede flere Gange. Paa et Vink af ham blev Vinduerne lukkede op, og ind i det mørke Sygevrørelse strømmede Foraarsdagens gyldne Skjær og kastede endnu engang Glands i de bristende Øjne. Da — efter at han havde velsignet sine Sønner, som laa paa Knæ ved deres Faders Leje, efter at han endnu engang med sin sidste Kraft havde trykket sin Hustrus Haand og takket hende med et inderligt Blik — da sluktes hans Øjes Lys, han trak Vejret dybt endnu engang, og den store Mester havde endt sin herlige, af udelige Værker betegnede jordiske Tilværelse.

Sir William Siemens.

Vandkuranstalten ved Silkeborg.

(Til Billederne Side 116.)

Det vil sikkert være lettere at vække Læsernes Opmærksomhed og Sympathi for Koldt-vandskure og hvad dermed staaer i Forbindelse, naar Julisolen udsender sine brændende Straaler, end i disse sludfulde Decemberdage. Det er imidlertid netop i den barske Tid, at mange af de Sygdomme udvikles, som Vandkuren skal modvirke, og det er i disse kolde Dage, at baade Arbejdet og Nydelsen frembringer de Invalider, som søge til det kolde Vand. Derfor vil en Skildring af en Vandkuranstalt, som fremkommer paa denne Aarstid, dog maaske i en vis Forstand komme i rette Tid. De, der i dette Øjeblik faae meget uhyggelige Kuldefornemmelser ved at tænke paa koldt Vand, kunne med en nogenlunde levende Fantasi hensætte sig paa et Tidspunkt, paa hvilket man lige saa meget længes efter Kulde og Kølighed som nu efter Varme, om end det

kolde Vand hos enkelte Vandsky altid vil vække »blandede« Følelser.

Det Dannebrogssflag, der i Sommer ragede frem over Trætoppene i Vesterskoven ved Silkeborg, viste, hvor Danmarks første Vandkuranstalt var bleven anlagt. Lægers Interesse, Statens hjælpende Haand og nogle Privatmænds ihærdige Arbejde have i en af Naturen rigt udstyret Egn frembragt et Opholdssted for Syge og Trætte, som ganske sikkert har en stor og god Fremtid, naar Alt vedblivende ledes paa den rette Maade.

Omtrent en Fjerdingvej udenfor Silkeborg, ved den smukke Ørnsø's Bredder, ligger det Stykke af Skoven, som Staten har overladt Kuranstalten til Arvefeste. En tiltalende Hotelbygning, opført efter Tegning af Prof. Dahlerup, og en Villa rummede de fleste Kurgæster; kun enkelte havde i Sommer taget Bolig hos Bønderne i Omegnen. Men det vil neppe vare længe, inden Ejeren af det nærliggende Teglværk og nogle af de nærmest boende Bønder ville finde

deres Regning ved at gøre deres Huse større, saa at de kunne rumme flere af de, i Henseende til Rummet altid lidet fordringsfulde Badegæster. Hotellet indeholder i Kjælderen Økonomi-Lejligheden, i Stuen en større Spisesal med lukket Veranda, en Musikstue, en Salon, et Kabinet, et Læseværelse og en Billardstue. Fra den aabne Veranda udenfor Salonen er der en ualmindelig smuk Udsigt til et Granparti, og tilvenstre blive Ørnsøens blaa Vande synlige mellem Træernes

Stammer. Første Sal i Hotellet og hele Villaen optages af Gæsteværelser, der ere af forskellig Størrelse, men alle net og solidt meublerede. Man mærker Lægerens Forsorg paa de fortrinlige Senge, saa at de, der paa Rejser altid pleje at savne deres »egen Seng«, i saa Henseende ville kunne være sorgløse paa denne Anstalt. Den daglige Forplejning havde det samme Præg af hjemlig Tarvelighed som Bohavet. Den var naturligvis her, som ved alle Badesteder, et ikke uvæsentligt Samtaleemne, men en almindelig Afstemning vilde sikkert føre til det Resultat, at den i det Hele var upaaklagelig. De, der havde været paa lignende Anstalter i Norge, fandt den udmærket.

Ikke langt fra Hotellet og Villaen ligger det smukke Badelus, hvis fortrinlige Indretning røber stor Omsigt.

Foruden Badeindretningen rummer det en luftig og kølig Gymnastiksal, Lægens Aftrædelsesværelser, Bolig for Inspektøren og Badepersonalet og enkelte Værelser for Badegæster. Badeindretningen er delt i to lige

store Afdelinger, hver med egen Indgang paa modsatte Sider af Huset, den ene for Mænd, den anden for Kvinder. Fra Amaliekilderne, der ligge umiddelbart ved Ørnsøen, ledes det friske, stærkt jernholdige Vand ved Hjælp af Dampen op i Badehuset. Midt i hver af de to Afdelinger findes et Bassin, i hvilket Vandet kun holder 7 à 8 Grader Réaumur. Et kort Ophold i disse kølige Bølger betegner det sidste Maal for Kuren, og jo højere Temperaturen stiger, desto mere brændende bliver Ønsket om at kunne træde ned ad de blanke Porcellainstrin for at finde en grundig Forfriskelse. Langs Væggene i Afdelingerne findes de sædvanlige Rum til Af- og Paaklædning, og forskellige Badekar ere paa passende Steder hensatte til de »Halvbades«, der, med og uden Tilsætning af Fyrrenaale, udgjøre en væsentlig Del af den Kur, som bruges her. Men foruden Badekarrene findes der her et Par Redskaber, der vist ikke ville undlade at gjøre Indtryk paa dem, der have haft Lejlighed til at se de Torturredskaber, som Inquisitionen i sin Tid benyttede. Det er Svedekasserne, i hvilke Patienten lukkes inde, saaledes at kun Hovedet rager op over Kassen, hvis over